

Veje til familiefred

"... at de alle må være ét, ligesom du, fader, i mig og jeg i dig"
(Joh 17,21).

Hovedtanke

Jesus ønsker, vi skal have et lige så inderligt forhold inden for ægteskabet og familien, som han har til sin far.

Introduktion

Når to mennesker bliver forelsket, træder forstanden i første omgang lidt i baggrunden, og det er følelserne, der styrer. Hele livet fremstår i lyserøde nuancer, og alle fremtidige udfordringer ligner ren barnemad.

Det bliver først tydeligt, hvor store udfordringerne i virkeligheden er, når det lyserøde skær langsomt forsvinder, og man opdager, hvor forskellig man faktisk er. Denne overraskelse kan mildnes en smule ved hjælp af fx PREP-kurser, hvor sådanne forskelle træder tydeligt frem. Udover at ligheder og forskelle bliver afdækket, egner kurserne sig også til at sætte fokus på de muligheder, der ligger deri.

Ethvert menneske har hjemmefra fået bestemte adfærdsmønstre, forestillinger, vaner og personlige særegenheder, der ikke findes magen til i netop den kombination. Gud har skabt os så mangfoldigt, at det naturligvis vil være vidt forskellige mennesker, der lever sammen i familierne og som ægtepar. Det gælder med hensyn til tro, måden at tackle konflikter på, at bruge sin fritid på, følelser, seksualitet, ønsket om at få børn, holdninger til kønsrollemønstre og indstilling til økonomi. Men det gælder også temperament, følelsesliv og personlige særpræg.

Når man ser på disse forskelle, kan et harmonisk samliv synes næsten umuligt. På trods af det – eller måske netop på grund af deres forskelligheder – findes der mennesker, der lever sammen i et livs-langt, meningsfyldt ægteskab og i samme familie. Hvad er deres hemmelighed?

At være ét

Joh 17,20-21

Hvad er udgangspunktet for Jesu ønske om, at hans efterfølgere skal være ét?

Baggrund

I Jesu ypperstepræstelige bøn formulerer han kort før sin død, hvad der ligger ham meget på sinde, det hans hjerte brænder for. Noget af det stærkeste er ønsket om, at *de alle må være ét*.

Johannes benytter i dette vers det lille græske ord *en* (= i). Som forbillede benytter han sin egen samhørighed med sin far: *du i mig og jeg i dig*. Dermed menes en dyb, hjertelig forbundethed, accept, respekt, tillid og kærlighed.

Til anvendelse

Når det i Jesu ypperstepræstelige bøn drejer sig om samhørighed hos disciplene og menighedsmedlemmerne, så gælder det også for ægteskaber og familier. Der ønskes mennesker af vidt forskellig observans at bo sammen hele livet under samme tag i idel samdrægtighed. Det kan ikke være meningen, at alle så skal have samme syn på tingene og være enige om alting. Det er nok snarere meningen, at man skal forsøge at finde den forbundethed, som Jesus taler om – det at være *i hinanden*.

I den forbindelse taler Jesus om den guddommelige kærlighed (v. 23), der ikke er naturlig for det menneskelige hjerte, og som man heller ikke kan efterligne. Man kan kun tage imod den som en gave. Det er værd at bemærke, at den kærlige samhørighed mellem det enkelte menneske og Gud også betyder samhørighed mennesker imellem, *at de også må være i os*.

Til eftertanke

Hvilken indflydelse har mit forhold til Gud på mit forhold til andre mennesker – især dem i mit ægteskab og min familie?

At leve sammen i Guds nærhed

Ef 2,11-21

Hvad er det, der har gjort det muligt, at hedninger og jøder er lige tætte på Gud?

Baggrund

I gammeltestamentlig tid oplevede Israel som Guds udvalgte folk en særlig nærhed til Gud. Allerede mens de vandrede i ørkenen, havde Gud på Sinai åbenbaret sig for dem på en særlig måde. Gud mødte dem allerede i tabernaklet og senere i templet, og han talte endda til folket igennem ypperstepræsten (2 Mos 28,29-30).

Omskærelsen var for israelitterne et særligt tegn på, at de tilhørte det udvalgte folk. De var pagtens folk, og alle andre var vantrø hedeninger. De glemte, at det var dem, der burde henlede de øvrige folkeslags opmærksomhed på den sande Gud. Deres særlige nærhed til Gud og deres specielle udvælgelse medførte, at de blev hovmodige og så ned på andre. Forestillingen om at være noget bedre medførte med tiden, at mange ikke-jøder virkelig følte sig forfordelt.

Jesus behandlede mennesker på en anden måde. Han viste gang på gang, at han ikke led af berøringsangst i forhold til de såkaldte hedeninger. Han var jo kommet som frelser for alle mennesker. Ved hans død på korset blev ikke blot jøder, men også hedninger medborgere i Guds rige. Alle mennesker blev rykket ind i samme nærhed til Gud.

Til anvendelse

Hvis ingen har privilegier i forhold til Gud, og alle mennesker har samme ret til at være medborgere i Guds rige, så gælder det også inden for fællesskabet i ægteskabet og familien.

Til eftertanke

Hvordan kan det ses i min familie, at alle – kone og mand, mor og far, børn og forældre, søster og bror – i lige høj grad lever i Guds nærhed?

At give afkald af egen fri vilje

Fil 2,3-5

Hvilken indstilling anser Paulus for at være ønskværdig?

Baggrund

Paulus skriver her om sin længsel efter, at menigheden lever i kærlig samdrægtighed (v. 1-2). Det praktiske bevis ser han i, at enhver ikke først tænker på sig selv, men sætter de andre højere end sig selv.

Det, som gavner den anden, bør i det mindste veje lige så tungt som ens egne behov. Denne indstilling illustrerer Paulus ved hjælp af det sindelag, som var i Jesus Kristus (v. 5-8). For vores skyld gav han afkald på alle de fordele, hans guddommelige herkomst bød på. Han blev menneske og tog endda den død på sig, som var forårsaget af synd.

Det er altså Kristi uselviske sindelag, der er forbillede for alt menneskeligt samliv i oprigtig kærlighed.

Til fordybelse

"Hvis stolthed og selvoptagethed blev lagt på hylden, ville de fleste vanskeligheder kunne klares på fem minutter" (*Frühe Schriften von Ellen G. White*, Wien 1993, 110). Det er lettere sagt end gjort, for der er her tale om en guddommelig indstilling, ikke en menneskelig. Det er en holdning, som man må (og kan) modtage som en gave. I den forbindelse slår Paulus fast, at det er Gud, der er årsag til begge dele: at ville og at virke (v. 13).

Til anvendelse

Ægteskab og familie er vigtige arenaer, hvor dette sindelag kan vokse frem, opøves og holdes ved lige. Denne guddommelige indstilling må man bede om at få i fællesskab, ja man må kæmpe for den. Man fejler, tilgiver hinanden og udvikler sig dermed sammen. Gud ønsker at give, og han vil give os både at ville og at virke. Til eftertanke

"Mellem søn og far, mellem mand og kone ..... står Kristus, mellemmanden, uanset om de er opmærksomme på ham eller ej" (Dietrich Bonhoeffer, *Nachfolge*, Gütersloh 2002, 90).

At inklade sig på det ukendte

Ruth 1,16-18

Hvad er Ruth klar til at inklade sig på?

Baggrund

Ruths Bog fortæller om en jødisk familie, som udvandrede fra Juda til nabolandet Moab på grund af hungersnød. Det var modigt gjort, fordi moabitterne på den tid blev regnet for Guds folks fjender. På trods af det giftede familiens sønner sig med to moabitiske kvinder, Ruth og Orpa, efter at have boet i det fremmede land i nogen tid. Lidt efter dør faderen og de to sønner – og No'omi efterlades som enke sammen med sine to svigerdøtre, der nu også er blevet enker. Deres skæbne er særlig hård, fordi begge svigerdøtre er barnløse.

Da den økonomiske situation bedres i Juda, beslutter No'omi, at hun vil vende tilbage til sit hjemland. Orpa føler sig knyttet til den moabitiske familie, hun kommer fra. Ruth derimod insisterer på at følges med sin svigermor til Juda, selv om hun – som moabitisk kvinde – kan forvente at blive ugleset og afvist.

Væsentlige temaer i Ruths Bog er venskab og solidaritet uden garanti. Ruth opgiver sin vante tilværelse til fordel for fællesskabet med sin svigermor i en ukendt kultur og en usikker fremtid. Hun vælger den vej, fordi hun elsker sin svigermor, ikke vil lade hende være alene og deler hendes tro.

Til fordybelse

Nogle fortolkere betegner Ruths Bog som "Nådens bog". Den hører til i en tid, hvor kvinder havde det særlig svært i patriarkatet. Mange anså kvinder for ikke at have menneskeværd. Man kan slet ikke overvurdere den risiko, der er forbundet med Ruths troskab mod No'omi. At hun ender med at leve i et kærligt ægteskab og en omsorgsfuld familie, og endda bliver oldemor til David og en ane til Messias, var Guds nådefulde gerning.

Til eftertanke

På hvilke områder satser vi nu om dage på sikkerhed, når det gælder ægteskab og familie? Hvor burde og skulle tillid egentlig spille en større rolle?

Hensyntagen til de svage

1 Mos 33,12-14

Hvad er Jakobs fulde opmærksomhed rettet imod?

Baggrund

Jakob beskrives allerede som ung som en, der elsker familielivet (1 Mos 25,27). Da han bliver nødt til at flygte, søger han kontakt til sine slægtninge og stifter egen familie, bliver far til mange børn og sørger omsorgsfuldt for, at de trives. Det er beskrevet flere steder, hvor megen kærlighed og omsorg han lægger i det.

En skønne dag tages den beslutning at vende tilbage til hjemstavnen sammen med hele familien. Dette er dog forbundet med stor risiko, da det indebærer, at han møder sin bror Esau. Brødrene mødes på halvvejen, og der sker forbavsende nok en forsoning. Esau foreslår, at de alle sammen kan følges ad på hjemvejen.

Jakob mindes dog broderens energiske facon og ved, at hans rejsetempo vil være for anstrengende for familien. På trods af den forsoning, der netop er opnået ved hjælp af god situationsfornemmelse, beder han om at måtte rejse i et adstadigt tempo. Han tænker på børnene og de unge dyr, altså de svageste medlemmer i sin familie.

Til fordybelse

Ifølge evolutionsteorien er den stærkestes gennemslagskraft en af de væsentlige forudsætninger for, at der kan ske en udvikling til højere livsformer. Det vil sige, at det svageste led bukker under. Men Esajas siger, at det netop er modsat hos Gud: "Det knækkede rør sønderbryder han ikke, den osende væge slukker han ikke, han fører retten til sejr" (Es 42,3).

Til eftertanke

Hvordan kan jeg få mit familieliv til at fungere efter dette guddommelige princip?

Nøglen er den guddommelige kærlighed

1 Kor 13,4-8

Howdan beskriver Paulus, at den guddommelige kærlighed virker i praksis?

Baggrund

I sit første brev til menigheden i Korinth tager Paulus stilling til mange af menighedens problemer: splittelser, umodenhed i tros-spørgsmål, manglende visdom, dømmesyge, arrogance, utroskab, juridiske stridigheder menighedsmedlemmer imellem, rethaveri, hensynsløshed under nadvermåltidet og misforståelser med hensyn til de åndelige gaver. Alle disse emner fører frem til højdepunktet i hans fremstilling, den såkaldte "kærlighedens højsang".

Her konkluderer Paulus, at alt til syvende og sidst er værdiløst, hvis det ikke er drevet af kærlighed. Kærligheden er den nøgle, der giver alle ting mening. Idet han benytter udtrykket *agape*, Guds kærlighed, sætter han barren højt. Det bliver tydeligt til sidst, idet han sætter kærligheden over troen og håbet (v. 13).

Til anvendelse

Hvis *eros* – den kødelige kærlighed – ikke er tilstrækkelig, og *filia* – broderkærligheden – heller ikke er det, men det først er *agape* – den guddommelige kærlighed – der giver alle ting en dybere betydning og mening, så viser det, hvor afhængige vi er af den guddommelige nåde. Gud vil også give os dette uegennyttige fællesskab i vores ægteskaber, familier og i menigheden.

Resumé

Ægteskab og familie er Guds opfindelse med hans eget guddommelige fællesskab som forbillede. Det handler om en inderlig forbundethed, der skænkes os som en nådens gave. Idet han fører os alle – så forskellige som vi er – ind i sit nærvær, kan vi også leve i harmoni og samdrægtighed.

Spørgsmål til drøftelse

Indledende
spørgsmål

Hvilken fordel har det at være troende for at kunne leve i et harmonisk ægteskab?

Supplerende
spørgsmål

Hvordan har jeres forhold til Gud hjulpet jer med problemer i ægteskabet eller i familien?

Joh 17,21

Hvordan forstår i det at være ét, som Jesus taler om?

Hvordan kan det praktiseres, når vi er så forskellige?

Fil 2,3-5

Hvilke forudsætninger skal være opfyldt, inden man kan tænke på andre førend sig selv?

1 Mos 33,12-14

På hvilke områder af livet er det vigtigt at tage hensyn til de svage?

Afsluttende
spørgsmål

Hvilke skridt kan vi tage, for at vores forskellighed kan blive så værdifuld i ægteskab, familie og menighed, så vi kan leve sammen i harmoni og samdrægtighed?